

2 d'octubre

Em desperta una imatge. Postal des de Berlín. Em veig saludant des de l'escenari de la schaubühne am lehniner platz. Per fi he posat els peus al temple sagrat del teatre contemporani i demà passat ho faig a l'altra banda del mur invisible. Quina emoció. És l'estrena. Arriben els *saludos*. Confusió. El públic se'n va de la sala cridant SO EINEN SCHEISS SO EINEN SCHEISS! Els actors marxen el director fuig em deixen sol sóc dalt de l'escenari l'escenari s'enfonsa.

Em desperto suant, i això que és octubre. Hòstia quin malson. A fora plou i els carrers de Berlín em retornen el reflex de les meves passes. Passo per davant d'un quiosc i veig la meua foto en primera plana. Suor. Per què jo em pregunto si el monopoli del teatre és dels directors? Em ve una suor més intensa. En lletres majúscules helvètica negra es poden llegir uns titulars que no em fan gens de gràcia. Darrere meu una multitud de persones i animals. Començo a córrer ensopego caic em dono un cop al cap i quedo inconscient. Tres de la tarda sota la porta de brandenburg, jove promesa de teatre morta a ple dia sota la pluja.

Em desperto suant un altra vegada. Però aquesta vegada és de debò. O potser m'ha segrestat el J.C. i em fa aparèixer en una de les seves obres i no paro de somiar i despertar-me dins el meu propi somni? Crido. Em foto una hòstia. Em faig mal. Sóc real. Sóc al sofà. Miro per la finestra i plou, però plou a Barcelona. Aquesta dèria per Berlín acabarà per matar-me (abans somiava amb Buenos Aires però per allí les coses m'anaven millor).

Hòstia, és tardíssim. Un altre cop m'he adormit al sofà veient *Dexter* (estimats Fishers, no patiu, sempre tindreu un lloc preferent al meu cor). Però quin personatge! Com m'agradaria crear ni que fos una quarta part d'un individu com aquest i escriure ni que fos una quarta part d'un guió així de potent i ben travat. Després també voldria tenir un tros d'actor com el M. C. Hall de protagonista, però això ja seria més complicat.

Primer dia de curs a l'IT i arribaré tard. Amb una mica de sort, el R.S. no es presenta.

(Espai de temps.)

Efectivament, el R.S. no s'ha presentat o sigui que me'n torno a casa. La biblioteca fa mandra.

Bloc de notes i ordinador. Mails: spam i poca cosa més. M'ataca un dubte. Poden coexistir dues, catorze joves promeses? El J.O. ja s'ha estrenat i jo encara no... Suor freda.

M'ataca un segon dubte: no sóc sociable. Puc dedicar-me a això i no ser sociable? Rumio una estona... Hi ha casos que em confirmen que sí. Hi ha casos que em confirmen que no. Dilema. Hi pensaré més tard, en això.

Intento escriure alguna cosa.

Cap idea. Cap idea. Les vacances m'atrofien. La jove promesa s'encalla. Em dono temps.

(Temps.)

No me'n surto. No tinc forma.

(*Temps.*)

Ni tema. Passo. Llegeixo una columna en un suplement d'un diari caducat i no sé per què —la columna parla d'antioxidants— em ve al cap Shakespeare. Ja ho tinc (la inspiració és així, absurda i imprevisible). Faré una dramàtua nova sobre un tema immortal (acabo de decidir que he de començar a explotar el meu potencial fent dramàturgies dels clàssics). El tema de l'amor prohibit dóna molt de si. Escriuré una versió del *Romeu i Julieta* de Shakespeare a la manera de Schimmelpfenning. Faré una versió postdramàtica que t'hi cagues.

Si la Jelinek es preguntava què va passar amb la Nora quan va deixar el seu home jo em pregunto què passaria si el Romeu i la Julieta no morissin? On aniria a parar tot aquell *amour fou*? Comencen molt bé, bojós d'enamorament, escapant de les seves famílies, vivint lliurement, sense preocupacions ni ocupacions fins que la responsabilitat d'un fill nouvingut acaba matant l'amor i la parella. La meua versió ressuscita el amants de Verona i els fa conviure com a joves pares inexperts (a l'estil d'*Un verano con Monika*, però amb tota la sang i passió italianes). I amb un final fatal també. Però aquí ella és més responsable i ell és el pendó.

Provatura.

La Ju fot fora de casa el Romeu, per impresentable. Verona, *look anys 70*.

Ju: Sento un soroll fora al jardí. Surto del bany descalça i en calcetes (total, segur que el director de torn ens fa despitolar igual-

ment, tant per tant, ho trio jo). Obro el balcó i el veig allà baix implorant, impotent i parlant sol. És que no m'has sentit, ei tu, desgraciat?, li dic. Ei tu, Romeu, fot el camp! No et vull veure mai més, em sents?, i vaig per tornar cap a dins.

Romeu: De tant mirar cap amunt em fa mal el clatell. Crido la Ju perquè s'aturi. No li penso dir el que penso però pels meus collons que no es sortirà amb la seva. Tiro cap enrere i agafo força. Collons de festa, em roda el cap. M'agafo a una branca del jardí per no caure i crido: no te'n sortiràs, Ju. Li recordo que aquest fill també és meu! Perquè és meu, no?

He de rumiar més la idea. He de llegir Lehmann i tot el teatre postdramàtic, encara que sigui en alemany i no entengui res (deures: mirar al google curs accelerat i sense esforç per aprendre alemany).

Idea: i si no escric el text per endavant i treballo amb impros amb els actors i a més creo una companyia?

Ai, la verdura!

(*Temps temps temps!*)

... Se m'ha cremat el recipient de bambú! La mongeta s'ha salvat. Podré dinar calent. Tot el pis fa tuf de cremat. Espero que els veïns no ho notin.

Inspiració dos. No cal que escrigui a partir d'improvisacions amb els actors, el que cal és que els dirigeixi. No en tinc ni puta idea i em fan pànic els actors, però si vull ser com el J.C., el P.M. o la V.S. he de fer com ells. A-U-T-O-D-I-R-I-G-I-R-M-E. Si vull ser

Autor del T6, si vull ser un Autor jove polièdric multifacètic i multidisciplinari he d'autodirigir-me. Provaré amb la nova versió postdramàtica de la tragèdia *La Ju i el Romeu ja no s'estimen*. Qui millor que jo entendre la meua obra? Qui millor que jo per guanyar-me unes peles? (els joves directors no tenen futur, però ells encara no ho saben).

Avui no hi ha classe a la tarda. O sigui que m'estiro al sofà. TV on (la culturització avui fa mandra).

Dos policies apallissen a cops de porra un home tancat dins una bossa d'escombraries negra. La sang travessa la bossa, regalima pel terra i tenyeix de vermell la rajola blanca immaculada fins ara. Només se senten els cops. Dins la bossa, moviments secs i algun gemec somort. Els policies colpegen una bona estona. Deu, potser quinze minuts.

No recordo com sortia d'escena, la bossa d'escombraries bruta. La imatge no és de la tele, és d'un altre Romeu, el Castellucci. De sobte, m'ha vingut al cap. Ja tinc tema. He d'escriure sobre la violència (està a l'ordre del dia). He de pensar quin tipus de violència tractaré, si domèstica, infantil, d'estat, terrorista, implícita, psicològica, verbal, física... O tot plegat.

No puc defugir la tragèdia? Deures: he de llegir més comèdies. Una jove promesa pot ser de tot menys tràgica.

(Espai de temps.)

Me'n vaig a dormir amb les idees bullint (avui no hi ha *Dexter*, m'he de reservar).

M'estic adormint però encara penso. Penso un fill, un llibre, un arbre. I em dic, no cal un arbre, no cal un llibre, però sí cal un fill.

I amb aquest pensament, me'n vaig a dormir...